

Sora dispărută

Dinah Jefferies

Traducere din limba engleză de
Maria Adam

NEMIRA

Ilustrație copertă: Copyright © Jeff Cottenden

Layout copertă: Oana BĂNDĂRĂU

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Roxana POPESCU

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Lector: Andreea DĂNILĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFERIES, DINAH

Sora dispărută / Dinah Jefferies ; trad. din lb. engleză: Maria Adam, -

București : Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1044-6

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Dinah Jefferies

THE MISSING SISTER

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London in 2019

Text copyright © 2019 by Dinah Jefferies

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved.

© Nemira, 2021

Tiparul este executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,

a acestei lucrări și închirierea acestei cărți

fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1044-6

1.

Rangoon, Birmania¹, 1936

Belle și-a îndreptat umerii, și-a dat părul lung, roșcat-auriu pe spate și a urmărit cu inima tresăltând de emoție cum vaporul se apropie tot mai mult de portul din Rangoon. Ce chestie! Orașul unde se clădeau visurile, încă un contur misterios în depărtare, dar care se deslușea pe măsură ce nava străbătea apa. Cerul de un albastru șocant de puternic, aproape bleumarin în adâncimi, reflecta suprafața topită, atât de lucioasă, încât aproape îți vedeai chipul în ea. Și aerul licărea, de parcă soarele ar fi făcut cristale mici și rotitoare din umezeala ce se înălța din apă. Bărcuțele împrăștiate în apă se lăsau și se ridicau, iar ea râdea în vreme ce păsările de mare se năpusteau țipând. Pe Belle nu o deranja zgomotul, de fapt, îi întărea senzația că era ceva dureros de diferit. Tânjea de multă vreme după libertatea de a călători, și acum chiar asta făcea.

Cu bâzâitul în urechi, a inhalat brusc, de parcă ar fi vrut să absoarbă și ultima particulă a acestui moment glorios și, preț de câteva minute,

¹ Termen care a desemnat, în limba română, până în 1989, țara care în prezent se numește Uniunea Myanmar (aici și în continuare, toate toponimele sunt cele folosite în perioada în care se petrece acțiunea romanului) (n. red.).

a închis ochii. Când i-a deschis iar, a rămas cu gura căscată de uimire. Nu îi atrăsese atenția portul plin de freamăt, cu macaralele înalte, vasele de marfă încărcate cu lemn de tec, petrolierele greoaie, vapoarele cu aburi și bărcile mici de pescuit ce se adunau la umbra navelor mai mari. Nici clădirile albe și impresionante, în stil colonial, care începeau să se întrezărească. Înălțându-se în spatele acestora, deasupra orașului părea să plutească un uriaș edificiu aurit. Da, plutea parcă suspendat, ca o porțiune dintr-un paradis de neconceput, ce coborâse pe pământ. Fascinată de strălucirea aurie pe fundalul cerului de cobalt, Belle nu-și putea desprinde privirea de la el. Oare exista ceva mai captivant decât asta? Fără urmă de îndoială, știa că avea să se îndrăgostească de Birmania.

Căldura însă era chinuitoare: nu una uscată, ci un fel de căldură umedă, care i se lipea de haine. Era, cu siguranță, ceva diferit, dar avea să se obișnuiască, la fel și cu aerul care mirosea a sare și a ars și i se bloca în gât. Și-a auzit numele strigat și, întorcându-se, a văzut-o pe Gloria, femeia pe care o întâlnise pe punte la începutul călătoriei, sprijinită acum de balustradă, purtând o pălărie de soare roz, cu borul larg. Belle a dat să se întoarcă, dar nu înainte ca Gloria să strige din nou. Femeia a ridicat mâna cu mânușă albă și a venit spre ea.

– Așadar, a răsunat vocea stridentă a Gloriei, smulgând-o pe Belle din visare. Ce zici de pagoda Shwedagon? Impresionantă, nu?

Belle a încuviințat.

– Acoperită cu aur, a continuat Gloria. Nostimi oameni, birmanii ăștia! Tot locul e presărat cu altare și pagode aurite. Nu poți nici să mergi fără să te împiedici de un călugăr.

– Trebuie să fie minunați dacă au creat ceva atât de frumos.

– Așa cum îți spuneam, pagodele sunt peste tot. Șoferul meu așteaptă pe doc. Te iau cu mine la minunatul nostru hotel Strand. Are vedere la râu.

Belle s-a uitat la pielea din jurul ochilor negri și duși în fundul capului ai celeilalte femei și nu pentru prima dată a încercat să-i ghi-cească vârsta. Erau câteva riduri, dar avea ceva ce ea numea în general

o înfățișare atrăgătoare. Mai degrabă izbitoare decât frumoasă, cu nasul roman și puternic, cu pomeții sculptați și părul negru și lucios, adunat elegant pe ceafă... cât despre vârsta ei, era imposibil să-ți dai seama. Probabil trecuse de mult de cincizeci de ani.

Gloria vorbise cu aerul cuiva care stăpânea întreg orașul. O femeie cu o reputație de păstrat și o figură pe măsură. Belle se întreba cum ar arăta fără masca groasă de machiaj aplicat cu desăvârșire, cu sprâncene desenate cu grijă și buze de vedetă de cinema. Nu avea să se topească totul la căldură?

– Uneori rămân la Strand după o noapte târzie. De fapt, asta voi face și diseară, deși, firește, am casa mea în Golden Valley, a spus Gloria.

– Golden Valley?

Belle nu putu să-și înfrâneze curiozitatea.

– Da. Ai auzit de el?

Belle a clătinat din cap și, după o clipă de ezitare, a decis să nu spună nimic. Nu era ca și cum știa despre locul acela, nu? Pur și simplu, nu era pregătită să stea de vorbă cu o persoană pe care de-abia o cunoștea.

– Nu. Cătuși de puțin, a spus ea. Doar mi-a plăcut numele.

Gloria i-a aruncat o privire întrebătoare și Belle, deși era hotărâtă să nu facă asta, s-a surprins întorcându-se în trecut. Trecuse un an de la moartea tatălui ei și nu fusese o perioadă prea bună. Nu găsise de lucru decât în librăria unei prietene, dar în fiecare săptămână cerceta cea mai recentă ediție din *The Stage* din clipa în care sosea. Și apoi – ce bucurie – zărise anunțul prin care se căutau artiști în hotelurile cu prestigiu din Singapore, Colombo și Rangoon. Dăduse proba la Londra, unde rămăsese timp de două zile chinuitoare, așteptând neliniștită să primească vestea.

Belle se documentase. Descoperise că Rangoon fusese sub stăpânire britanică din 1852 și se dezvoltase dintr-un orașel cu colibe acoperite cu stuf într-un oraș mare și un port prosper, din care avea să facă și ea parte de acum. În timp ce Gloria îi arăta birouri guvernamentale

impunătoare, case private și magazine, Belle simțea căldura înăbușitoare din mașină și abia aștepta să coboare și să simtă aerul pe piele. Gloria avusese dreptate. Călugări în veșminte de culoarea șofranului ce roiau pe străzi se vedeau peste tot, ba chiar și câteva femei, deși erau îmbrăcate din cap până-n picioare în roz pal.

– Călugărițe, a explicat Gloria fără să pară impresionată. Călugări și călugărițe budiste. Deși călugărițele sunt destul de rare.

Gloria i-a povestit apoi că Strand fusese prima zonă dezvoltată de englezi și, împreună cu cvartalul de pe strada Phayre, era cel mai bun loc de afaceri pe care îl puteai avea. Lui Belle nu-i prea păsa. Avea timp să exploreze mai târziu. Acum nu dorea decât o băutură rece și să simtă pământ ferm sub picioare.

– O să-ți placă strada Phayre, a adăugat Gloria. A fost denumită după primul comisar al Birmaniei. Se continuă de-a lungul râului, la fel ca Strand. E străjuită de arbori-de-ploaie¹ frumoși și, mai important de atât, acolo se găesc toți bijutierii și negustorii de mătasuri.

Belle nu i-a răspuns, și-a trecut doar mâna peste frunte, căci picături de sudoare îi curgeau deja de la rădăcina părului.

– Am ajuns, a spus Gloria când plimbarea s-a terminat și șoferul a tras în fața unui portic elegant, cu un palmier mare, care creștea splendid de o parte și de alta a acestuia. Dar, cerule mare, să ne adăpostim sub un ventilator.

Doi hamali tăcuți au venit să ia valizele și, când au ajuns la ușile mari de sticlă, un portar cu turban pe cap a făcut o plecăciune și le-a deschis. Înăuntru, holul avea un tavan înalt și era răcoros.

– Îmi place să văd râul cum strălucește prin bambusul înalt din partea opusă hotelului, a spus Gloria întorcându-se cu fața spre uși. Privește!

Belle s-a uitat.

¹ Arbore-de-ploaie (*Samanea saman*), copac din Asia de Sud și de Sud-Est, cu o coroană impresionantă și flori trandafirii (n. red.).

– Bănuiesc că tu vei sta într-una dintre camerele mici din spate, în anexa nouă sau în pod. Se zvonește că ar acoperi piscina ca să mai construiască niște camere, știi, dar încă nu s-a întâmplat asta și sper nici să nu se întâmple.

A scos un pachet de țigări Lambert and Butler din geanta ei din piele de crocodil și i-a întins una lui Belle.

Belle și-a dus mâna la gât.

– Nu pot. Vocea mea. Trebuie s-o protejez.

– Desigur. Ce prostie din partea mea.

Gloria a făcut o pauză.

– Îți dau un sfat. Eu aș sta departe de port și de străzile înguste de pe faleza râului, mai ales după ce se întunecă. Acolo trăiesc chinezii într-un adevărat labirint de alei ascunse. Îți pui viața în pericol.

Un bărbat scund, cu aspect mai degrabă apatic și servil, cu mustață subțire și ten roșiatic, s-a apropiat s-o întâmpine pe Gloria.

– Doamna de Clemente, a spus el cu o plecăciune slugarnică, vorbind cu un accent ce părea nordic, pe care încerca să-l mascheze. Și musafira dumneavoastră drăguță. Mă scuzați că deranjez, dar dacă prietena dumneavoastră are nevoie de ajutor pot să-i rezerv ceva de îndată.

S-a întors să-i zâmbescă lui Belle.

– O, nu, a spus Belle, gata să-i corecteze impresia. Nu sunt oaspetele hotelului, sunt artistă. Cântăreață, de fapt.

El și-a încheștat fălcile și, ignorând-o pe Belle, i s-a adresat Gloriei:

– Fără îndoială, știți, doamnă de Clemente, că există o intrare separată pentru servitori. Aș ruga-o cu respect pe însoțitoarea dumneavoastră să o folosească.

Gloria a ridicat din sprâncene și i-a zâmbit politic, dar rece.

– Dar, domnule Fowler, domnișoara Hatton nu este servitoare. Ca artistă și, aș putea adăuga, prietena mea apropiată, are anumite drepturi. Mă aștept să aflu că au fost respectate.

S-a răsucit pe călcăie cu dispreț și s-a îndreptat spre recepție.

Fowler se făcuse și mai roșu la față și, uitându-se chiorăș la Belle, i-a spus șuierând să-l urmeze.

– Îmi pare rău, a șoptit ea, bănuind că această interacțiune scurtă nu avea să ajute prea mult.

După ce a condus-o din hol, s-a oprit și s-a îndreptat cât era de lung.

– Sunt sigur că vei găsi un mod de a te revanșa față de mine. Nu uita că sunt asistent manager și, prin urmare, îmi dai socoteală mie.

În timp ce el vorbea, Belle se forțase să nu zâmbească privindu-i sprâncenele excesiv de mobile. Sprâncene care, fără de veste, s-ar fi putut desprinde, cerând să aibă o viață proprie. Își dădea seama că nu era un bărbat care să accepte cu ușurință să fie luat în râs și a reușit să nu chicotească.

El zâmbea încordat.

– Am grijă să am ochi și la ceafă. Așa sunt eu, văd absolut tot. Și, dacă îmi permiți, nu pari genul de artist tipic.

Ea a ridicat din umeri.

– Și de unde ești? Comitatele din jurul Londrei?

– Cheltenham.

– Același lucru. Mă rog, nu știu cum o să te înțelegi cu celelalte fete. Majoritatea vin din cartierul East End din Londra. Sper că nu te consideri prea bună pentru meseria asta.

Ea s-a încruntat.

– Celelalte?

– Dansatoarele.

El a ridicat din sprâncene și a privit-o atent.

– Cu aere și figuri nu vei ajunge departe aici.

– Sper că voi reuși să mă integrez, a spus ea, dorind ca el să plece, bucurându-se că a făcut un pas în spate.

– Ei bine, nu mai pot pierde timpul pălăvrăgind, a bombănit el și apoi a luat-o după colț, a condus-o pe trei rânduri de trepte pe scara îngustă pentru personal și apoi s-a oprit în fața a patru uși vopsite în

alb de pe coridorul întunecat. Aici stai tu, i-a spus el și i-a întins o cheie. Împarți camera cu Rebecca.

Să împartă? S-a descurajat puțin. *Pe de altă parte*, și-a spus ea, *s-ar putea dovedi distractiv.*

2.

Belle și-a cunoscut colega de cameră abia a doua zi dimineață. În seara de dinainte, stătea în pat, așteptând ca fata să apară, căzuse într-un somn de epuizare, apoi s-a ridicat brusc doar când a trezit-o un bâzâit. Dornică să-și înceapă noua viață, s-a ridicat în capul oaselor și a privit pe fereastră unde două muște uriașe – cel puțin, asta credea ea că erau – se loveau furioase de geam. Fără ezitare, a dat la o parte cuvertura subțire, a întins picioarele pe podea și s-a aplecat să deschidă fereastra.

Cămăruța din pod avea o zugrăveală alburie și doar două paturi drept mobilă – unul, sub ferestruica pe care tocmai o deschisese, era evident rezervat. Așa că Belle dormise în celălalt. O comodă cu sertare, un birouaș și un șifonier alcătuiau restul mobilei. Dar când a deschis ușa șifonierului să-și așeze câteva lucruri, l-a găsit plin ochi cu hainele colegei de cameră.

La lavoarul din colț s-a spălat pe față, sperând ca pielea ei palidă să nu se umple de pistrui în soarele puternic din Birmania. Aspectul ei irezistibil – ochi verzi ca marea, fața ovală și simetrică, gura mare și nasul drept – însemna că ieșea în evidență în mulțime, și asta îi fusese

de folos când dăduse proba. Îmbrăcată încă în cămașă de noapte, și-a pieptănat părul, probabil cea mai desăvârșită trăsătură a ei, și s-a gândit la părul mamei, ceva mai închis la culoare decât al ei, deși Belle nu-și dădea seama cât de bună îi era memoria. Trecuse mult timp.

Cum colega ei lipsea, Belle a deschis din nou șifonierul, întrebându-se dacă hainele ei ar putea să-i dea vreun indiciu despre caracterul fetei. Erau o mulțime de lucruri din mătase roșie, lucioasă, și a scos o rochie scurtă ca să o vadă mai bine.

Ușa s-a deschis brusc și cineva a dat buzna înăuntru.

Belle s-a răsucit pe loc și a văzut o blondă de înălțime medie, care stătea cu mâinile în șolduri în cameră, privind-o încruntată.

– Îți place, nu? a întrebat fata.

– Da, e drăguță, a răspuns Belle și, hotărâtă să nu se lase enervată de atitudinea ostilă a fetei, i-a zâmbit larg.

– Drăguță? E al naibii de frumoasă! Am economisit o lună întreagă pentru ea, așa că, dacă nu te superi, aș prefera să-ți iei labele de pe ea.

Belle a ezitat.

– Scuze. Eu...

Fata a mijit ochii.

– Ar fi mai bine să lămurim lucrurile din prima.

– Da, bineînțeles. Mă întrebam doar unde o să-mi pun lucrurile.

Fata s-a uitat la cușorul enorm al lui Belle.

– Fir-ar, ți-ai adus și chiuveta din bucătărie?

Belle a ridicat din umeri.

– E al tatei, a murmurat neclar.

– Rebecca, a spus fata și a întins mâna.

Belle a dat mâna cu ea.

– Annabelle... dar toți îmi spun Belle.

– Eu sunt dansatoare, a adăugat Rebecca. Suntem patru.

Belle a dat din cap și a studiat înfățișarea neîngrijită a fetei – machiajul întins, ce încadra ochii mari și albaștri, nasul în vânt, buzele

pline, vopsite în roșu, și o rochie mulată de bumbac care nu ascundea prea mult silueta voluptuoasă.

– Tu trebuie să fii noua cântăreață. Sper că ești în stare să cânti. Cea dinaintea ta a fost de-a dreptul inutilă, plângea întruna, era groaznic de nefericită și hoată pe deasupra. A șters-o a naibii, cu tot cu cerceii mei preferați.

– Îi era dor de casă?

– Ce știi eu, ce-mi pasă? Sper că nu ești și tu o plângăcioasă.

S-a oprit și a cercetat fața Bellei, parcă uitându-se după semne de slăbiciune.

– E prima dată când pleci de-acasă?

– Nu. Am locuit la Paris și la Londra.

Fata a dat din cap.

– Și de unde ești?

– West Country. Cheltenham.

– Șic.

Belle a oftat. Așa avea să fie mereu? Poate ar fi trebuit să mintă și să spună mai bine că venea din Birmingham. Lucrase acolo o perioadă scurtă.

– Ai familie? a întrebat Rebecca.

Belle a clătinat din cap.

– Ai noroc. Casa noastră e plină de copii, iar eu sunt cea mai mare. Sigur că-i iubesc pe toți, dar abia așteptam să scap de acolo.

– Poate vor veni în vizită?

Rebecca a râs.

– Puțin probabil. Nu avem bani. Săraci lipiți pământului.

– Ah.

– În fine, câtă vreme nu-ți bagi nasul în ce fac eu. Cea de dinaintea ta era din Solihull, credea că-i mai bună ca noi, celelalte. Dacă e un lucru care nu-mi place... În orice caz, trebuie să trag un pui de somn. Ieși în oraș?

– Speram mai degrabă să despachetez.

– *Sperai mai degrabă*, nu? a întrebat ea imitând accentul lui Belle. Măi, să fie! Lasă-mă câteva ore să pun capul jos și o faci pe urmă.

– Bine, dar trebuie să mă spăl și să mă îmbrac înainte să ies.

Fata a ridicat simplu din umeri.

– Te-am așteptat până târziu, a spus Belle. Mi s-a părut puțin nepolitic să adorm fără să facem cunoștință. Unde-ai fost aseară?

Rebecca și-a dat cu degetul peste nas.

– Cu cât știi mai puțin, cu atât ai mai puține șanse să-ți dai drumul la gură.

– Oh, pentru Dumnezeu...

– Deci nu ești vreo mironosiță?

Belle s-a zbârlit.

– Sigur că nu.

– Mai vedem noi. Baia e în capătul celălalt. Dar trebuie să te duci devreme. O împărțim toate cinci și apa caldă se termină repede.

Belle a rămas cu gura căscată de uimire văzând o șopărlă de treizeci de centimetri, cu coada răsucită, cum se cațără pe perete și se ascunde după șifonier, scoțând un sunet straniu, neomenesc.

Rebecca a râs.

– Trăiesc în case și te țin trează noaptea. Găsim și insecte în interior, mai mari decât cele de acasă, uneori și câte o veveriță.

– În cameră?

Rebecca și-a scos rochia și, lăsând-o într-un morman pe jos, s-a strecurat în pat în lenjerie intimă. O clipă mai târziu, când Belle dădea să deschidă ușa și să o ia spre baie, fata a ridicat capul.

– La naiba, ce păr frumos ai! Și pun pariu că-i natural roșcatul ăla, a adăugat ea și s-a întors cu fața în cealaltă parte.

Belle a zâmbit în sinea ei. Poate nu avea să fie chiar atât de rău să împartă camera cu Rebecca, până la urmă.

Cu o zi înainte, curând după ce venise, domnul Fowler, plesnind de importanță, îi făcuse turul hotelului. Din holul de la intrare, cu